

Metsa nõidustus.

Ants rändas warsti pärast seda jällegi metsas. Nüüd paistis metsakohin tema meelest üsna teine olewat; tal oli, nagu tahaks puud temale midagi fofistada, ja ta mõtles kõige selle peale, mis ilus metsaneiu temale oli ütelnud.

Kui ta nõnda sügawas mõttes edasi rändas, oleks ta ometi peaaegu ühe usfikese peale astunud, kes teest üle lookles. Ruttu kargas ta aga kõrwale ja usfikene mõis rahulikult edasi minna.

Kui ta siis pööfaste wahelt läbi puges, tõusis tema ees korraga üks wäike linnuke lendu ja wilistas kaeblikult. Muidu oli Ants rõõmu tundnud, niipea kui linnukese healt kuulis; sest ta teadis, et siis mõni linnupefa ligidal oli; ja kui tihti oli ta siis linnukese pesa wälja otfinud ja wäikese linnupoegi silmitsenud, ilma et wana linnu kurtmist oleks kuulunud. Täna aga ruttas ta edasi ja linnukene lendas tagasi ning jäi jälle rahulikuks.

Seal libises üks sijalikufene läbi kuiwanud lehtede! Muidu oli ta küll kohkudes seisma jäänud, kui lehed kohisesid, täna aga waatas ta rõõmuga, kudas sijalik ruttu kõrwale lippas.

Drawad, seda ta muidu alati taga ajas, et nende kargamise üle rõõmu tunda, jättis ta täna rahule, ja paistis, nagu oleks need seda ka märganud; sest nad jäid rahulikult õfste peale istuma ja silmitsesid Antsu uudishimulikult.

Kui ta pifa rändamise järele jälle wana tamme juurde jõudis ja tema warju maha istus, nägi ta suurt mardikat, kes selja peal maas oli ja ilmaaegu ennast jälle jalgade peale püüdis ajada; ruttu pööras Ants ta ümber ja rõõmsa suminaga tõusis mardikas tiibu laotades õhusse.

Ants istus nüüd tamme tüwe najale nii maha, et allikat selgeste näha mõis, ja wahtis ükfiilmi sinna, sest ta lootis, et metsaneiu jällegi ilmub. Aga see ei ilmunud.

Waheta wahtimine wäfitas teda aga, ja ta silmad waosid kinni, esiti üks, siis ka teine.

Korraga ilmus jälle usfikene, kellele ta ennist teed andis, ja waata, tal oli kroonikene pea peal, ja warsti ligines ka sijalik ja ta naht säras kui kuld.

Sah — ja mis see oli?

Usfikesest sai korraga ilus, sirge neiu, kes seljas hiilgawat hõbekleiti ja peas särawat krooni kandis. Nagu kuningatütar. Ja sijalik muutus toredaks rüütliks, kel kuldroheline raudriie ümber. See oli wististe mõni kuningapoeg.

Kuningapoeg kummardas kuningatütret ette ja mõlemad hakkasid üksteisega lahkest kõnema. Siis istusid nad pehme sambla peale kui waiba peale maha.

Seal liginesid ka inimesed punastes kuubedes ja pikkade punaste suletuttidega — kas ei olnud need orawad? — Need kargasid ruttu oksalt oksale, puust puusse ja tõid kuningapojale ja kuningatütrelle kõige kallimaid toitusid toredates nõudes, mis wälja nägid nagu õnistatud tõrub ja pähkleb, aga nad särasid kui kuld ja hõbe.

Mõnusa suminaga tulid kodumehilased ja metsmehilased; neid mõis aga ka waewalt weel ära tunda, nii torebad nägid nad wälja, ja käes olid neil ilusad lilled — need pärasid nagu kallist metallist karikad ning peekrid.

Nendes oli wististe ka kallis ja hea jook, sest kuningapoeg ja kuningatütar jõid sealt seest ja said ikka rõõmsamaks ja rõõmsamaks.

Biblikatest, kes neid alatafa ümbritsesid ja neile oma kirjude tiibadega tuult lehwitafid, lendafid mõned äkitselt ära, ja warsti kostis õhust kohin, ja puude okstele istufid suured linnukarjad. Ka neid oli raske ära tunda; sest nad nägid wälja kui moosekandid, kes suurte pidude ajal pidurongide ees sammuwad.

Nüüd seati muusikariistad häälede, ja kui siis muusika üsna tafakesi kostma hakkas, laulis proua Döpit oma kõige ilusama laulu.

Selle järele kostis kõwem muusika; kajafid wiulid ja wiled, pasunad ja passid, paukufid trummid ja kõiksugu teised löökriistad.

Ikka rõõmsamine mängifid moosekandid ja ikka rõõmsamaks said kuningapoeg ja kuningatütar.

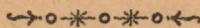
Wiimaks tõusis kuningapoeg üles, kummardas kuningatütret ette sügawaste, pakkus talle oma käewarre ja hakkas temaga rõõmsaste tantsul heljuma. See ole ülitore waade!

Nüüd liginesid ka tõrwikukandjad kirjude küünaldega ja tantsifid noorepaari ees. Selle järele seati õige pulmarong korda. Kõige ees sammufid moosekandid, siis tuli pruutpaar, siis terve kojafeltsfond. Tõrwikukandjad piirafid oma kirjude tuledega terwet feltsfonda, mis sügawasse metsa läks. Muusika wähenes ja wähenes, kuni ta wiimaks üsna kustus.

Imestades hõõrus Ants oma filmi, nii ilusaid asju ei olnud ta weel iial näinud! Tal oli, nagu oleks ta ise tantsust wäsinud olnud, sellepärast firutas ja ringutas ta, kargas üles, ruttas allika juurde ja karastas ennast jaheda weega, mis temale weel iial nii hea ei olnud maitnud.

Suus läks ta koju.

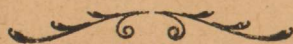
Õhtu langes juba metsa peale ja sellepärast lendlesid ka juba jaaniusfikesed tema ümber, nii et ta teed wäga hästi leida wäis. Need tuletäpikesed aga tulid wististe kuningapojade ja kuningatütret pulmapidust, kust ilatulesid tehti.

Metsas.

Ma rändan kaugel metsateel
kui paradiisis õhtu eel:
lind annab linnule siin suud,
siin kõnelewad pödsjad, puud.

Õks räägib teise oksaga,
leht jälle teise lehega,
nii terve suure metsa sees
on kõigil kõlaw kõne ees.

E. Paig.

Weewaim.

Juba tihti oli ema väikele Peetrile ütelnud: „Peeter, ära ja Jumala eest wee äärde mine!“ Aga Peetrikene mängis kangeste hea meelega selge oja kaldal, niisama ka suure tiigi ääres!

Wee ääres ja wee sees seisid ju kõige ilusamad lilled. Kui saladuslikult mulises wesi, kuna ta tasastest kivekestest üle hüppas! Ja kui selgeste wette waadati, siis nikutas seal alati lahke näoga pea wastu.

Seal all wees pidid siis wististe ka lapsed olema, kes rõõmustasid, kui neile naerdes otja waadati. Seda oli Peeter näinud, kui ta kord ölese seltsis tiigi ääres mängis. Seal olid nad üsna selgeste weepõhjas kaht last näinud, tütarlast ja poisikest, need tegid esiti üsna imestanud näo, just nagu Peetergi oma õega, kui nad weepõhjas lapsi nägid. Kui siis aga Peeter ja Else naerma hakkasid, naersid ka weepõhja lapsed kaasa.

Jah, naljakas küll — weelapsed tegid kõik järele, mis mõlemad lapsed ülewal ees tegid. Kui nad ülewal rõõmsaste käsi plaksutasid, plaksutasid ka weelapsed käsi. Need wiskasid ka ilusaid kiwa, kui Peeter ja Else seda ees tegid. Peeter oli ühe lillekese murdnud ja tahtis seda wette wifata, weepoisike tegi sedasama wastu. Lapsed kilkasid rõõmu pärast. Seda kuulis ema, jooksis nende juurde ja wiis nad tuppä.

Peeter ei suutnud mõista, miks ema nii kartlik oli ja ei tahtnud, et ta Else seltsis wee ääres mängis.

Ena aga jutustas lastele kodus weewaimust, kes inimeselapsi alla wette tõmbawat ja neid oma käte wahelt enam wälja ei lastwat.

Weewaimu ei olnud Peeter aga iial näinud, ja tal oli joow teda kord näha saada. Et waim kuri wõiks olla, seda ta ei uskunud, sest ta arwas, et need lahked lapsed, keda ta mängides wee sees näinud, weewaimu lapsed olid. Sellest järeldas ta, et kui lapsed nii lahked wõiwad olla, siis ka nende isa tige ei wõinud olla.

Kord, kui ema ühel ilusal suwepäewal kodus ära oli läinud, mängis Peetrikene ükspäini aias ja jõudis wiimaks ka suure tiigi kaldale. Niipea kui ta wette waatas, oli rõõmus poisike ka juba seal, nad nikutasid üksteisele pead ja wiskasid üksteisele lillesid. Et seal õige palaw oli, siis wäsis Peeter ära, lõpetas mängimise, heitis rohu sisse pikali ja uinus peagi magama.

Waata, seal tuli korraga weest palju ilusaid lapsi, poisja ja tüdrukuid; neil kõigil olid kerged riided seljas, pärjad ilusatest weeroosidest peas ja hiilgawad helmeread kaelas. Nad heljusid wee kohal ja mängisid kõikisugu mängusid. Ilusate konnakarpidega ammutasid mõned nendest wett ja walasid seda seltsimeestele wallatult pähe ja õla peale.

Teised puhusid konnakarvide peal nõnda, nagu lapsed muudu pasunat puhuwad, ja warsti hakkas terwe seltskond tantju keerutama.

Siis ujusid ka kalad kuni tantijate jalgade juurde ja mängisid kaasa. Ikka kiiremaks ja kiiremaks muutus weelaste tantu, nii et selgeste riiete kohisemist wõidi kuulda.

See oli tore nähtus — tore ja algupäraline!

Üksikelt aga wilksatas kufagilt hele walgusefuga ja kõmatas wali pragin.

Peeter kargas ehmatades üles. Mänginud lapsed olid kadunud, pime oli taewas ja segane muidu nii selge wesi; ta ei olnud ta enam nii fatalif kui muidu, waid laine weeres laine järelle lastudes kaldale.

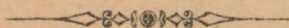
Kui Peeter weel kord sinna sisse waatas, nägi ta all üht kuju, kel wihane nägu ja sassis juuksed olid. Rahtlemata oli see weewaim, kes oma lapsed praegu wihaselt paufudes oli minema saatnud.

Täis hirmu jooksis Peeter koju; tema taga pahandas weewaim sügawa healega; see kostis kui kange kõu ja juured weekiired saatis ta poisile pilwedest weel järele.

Kodus olid kõik juba Peetri pärast juures mures olnud: teda oli igalt poolt otsitud, ja keegi ei olnud aimanudki, et ta sõnakuulmatalt tiigi kaldale oli läinud.

Nuttas jutustas ta nüüd, mis temale seal juhtunud, ja töötas mitte ial enam üffi weeäärde minna.

Weewaim oli ometi õige kohutawa näoga olnud ja talle hirmu peale ajanud.

Hoiatus.

Wete ligi ärge tulge!

Kes teist seal on wäga julge,

see võib sisse kukkuda

ja seal ära uppuda.

Wee sees lamab hirmus mees,

tiigipõhi tema ees,

jelle peal ta ootab saaki

ootab, keda saab ta haaki.

Õigineb üks lapsuke,

weewaim teda kaenlasse

kohe, kohe tahab wõtta,

kui laps eemale ei tõtta!

Sellepärast hoi ja

eemale weest hirmuga,

et ei tema saagiks lange,

kes jind hirmutama kange!

Õpi, õpi hoolega,

et wõiks saada targaks ja!

